

naturligvis stærkere end saadanne Bestemmelser, Livet trænger igennem, og selv om man omgærdet sligt med stærke Kontrolbestemmelser, gaar dog Livet og Forretningsdriften og Virksomheden sin Gang. Man skulde tro, at det var mange Aar siden, at vi indførte denne Afgift. Denne Afgift er fra 1912, og allerede nu giver den, efter hvad den er anslaaet til, i næste Finansaar 200,000 Kr. mere end de 700,000 Kr., som den var beregnet til i 1912, for Finansaaret 1916—17 er den oppe paa 900,000 Kr. Det viser, at trods de strenge Kontrolbestemmelser, som jeg nu ikke finder strenge, og som sikkert er ganske nødvendige, er det altsaa lykkedes baade at faa Cigaretindustrien til at blomstre her i Landet og at skaffe Staten en betydelig Indtægt.

Jeg har et Ord endnu at tilføje overfor den højtærede Ordfører, som nævnedes det Samraad, der har fundet Sted med Finansministeren angaaende Terminshandelen. Jeg vil derom sige, at jeg kan fuldt ud forstaa Ønsket om, at man kunde komme Mellemmændene til Livs, og det er jo dem, som Udvalgets Bestræbelser for at skabe en Kontrol, en Indskriden, egentlig har drejet sig om. Jeg deler dette Ønske. Jeg havde ikke troet, at det var muligt i dette Lovforslag at indføre Afgiftsbestemmelser med Hensyn til den egentlige Terminshandel. Dette er nemlig vanskeligere i dette Øjeblik end ellers, fordi Terminsbørserne overhovedet er lukkede og der ingen videre Terminshandel herfra finder Sted. Men jeg er villig til efter Udvalgets Opfordring at konferere baade med min Kollega Handelsministeren og min Kollega Justitsministeren, som ogsaa bør høres i denne Sag, om, hvorvidt det er muligt paa en eller anden Maade at komme denne fordærvelige og umoralske Mellemandsvirksomhed til Livs.

Schovelin: Den højtærede Finansminister udtalte sin Forbavelse over, at de mange Mennesker, der bedre kunde være Finansminister end han, holdt deres Indsigt tilbage, saa at man mærker saa lidt til dem i det offentlige Liv. Ja, det ligger i, at den højtærede Finansminister stirrer saa ensidigt paa den politiske Del af det offentlige Liv. Thi adskillige af de Mennesker, som netop har den Indsigt, der hører til for at være en bedre Finansminister end den ærede nuværende, virker rundt omkring i det økonomiske Liv, i det finansielle Liv, og man mærker særdeles tydeligt deres Indsigt baade paa det ene og det andet Omraade, men ganske vist ikke

i den snævrere politiske Sfære. Men det turde ogsaa i denne Sammenhæng være mindre væsentligt. Her er jo ikke Tale om politiske Kvalifikationer, men om rent faglige Kvalifikationer.

Jeg maa bestemt protestere imod, at jeg skulde have rettet en Kritik mod dette Lovforslag, som om det vilde rive Samfundet op i dets Grundvold. Ingenlunde! Jeg har sagt det derfra meget forskellige, at man her farer hensynsløst frem mod en ganske lille Part af Samfundet. Det drejer sig netop ikke om en stor Kreds, ikke om det hele Samfund, men de, Lovforslaget angaar, er ogsaa Mennesker, en lille Part af det hele Samfund, og de kan ogsaa kræve nogen Hensyntagen, i første Række fra Administrationens og i anden Række fra Rigsdagens Side. Den højtærede Minister bemærkede, at det kun var 3 Aar siden, Cigaretakten var blevet indført, og allerede nu var desuagtet Cigarettilvirkningen og Cigaretthandelen blomstrende. Men 3 Aar er ogsaa for det Liv, vi før talte om, en tilstrækkelig lang Tid til, at det kan affærdige sig med adskilligt; de 3 Aar kan i alt Fald ikke anføres som et Bevis imod mig. (*Jessen:* Det er jo ikke saa slemt!). Slemt og ikke slemt! Dèr har vi igen denne besynderlige Anskuelse, som er den modsatte af min. Det ærede Medlem, som nu afbrød mig (*Jessen*), synes at mene, at vi kan indføre lige saa mange Ulemper, Besværligheder og Uhyrligheder, som vi vil; naar blot Livet i Løbet af et Par Aar kan affærdige sig med dem, nogenlunde neutralisere dem og have tilstrækkelig Smidighed til at affinde sig med dem, kan vi roligt gaa videre paa den Bane og overfor andre Erhvervsklasser næste Gang finde nye Uhyrligheder frem. Jeg mener det modsatte. Fordi Livet Gang paa Gang viser sig at være stærkere end Lovgivningsmagten og at rette paa dens Skavanker, bør Lovgivningsmagten ikke søge at finde paa nye, den bør tværtimod søge at rette Skavankerne. Det er altsaa den store Modsætning mellem det ærede Medlem og mig.

Til syvende og sidst har jeg kun endnu en Bemærkning at gøre til den højtærede Finansminister. Saa vidt jeg forstod — jeg troede neppe mine egne Øren — syntes han at antyde, at jeg forfægtede mit Standpunkt og stillede mine Ændringsforslag, fordi jeg var betalt for at gøre det. Heroverfor maa jeg nedlægge den allerskarpeste Protest, det er en fuldkommen uforstaaelig Insinuation. Jeg staar ikke i noget som helst Forhold til